

DŽULI SOTO

TREŠERI

Prevela
Sanja Bošnjak

Laguna

Naslov originala

Julie Soto

THE THRASHERS

THE THRASHERS. Copyright © by Julia Soto.

All rights reserved. Printed in the United States of America.

For information, address St. Martin's Publishing Group,
120 Broadway, New York, NY 10271

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Anu, Amandu i Fensi Margaret

Predgovor

U noći kad sam umrla trebalo je da bude moje matursko veče.

Trebalo je da bude noć satena i čipke, limuzina i hotelskih soba, ukradenih poljubaca i dragocenih grešaka. Dok su se moji drugovi i drugarice iz razreda smejali, i plesali, i slikali, ja sam ušla u svoju kadu u prekrasnoj ružičastoj haljini i ispraznila majčinu bočicu vikodina u grlo.

Otišla sam zauvek uz brujanje sporog plesa u venama.

Policija Sakramenta je to proglasila samoubistvom, ali moja majka je vrištala i otac plakao: *Emili ne bi nikad. Pitajte bilo koga ko ju je zaista poznavao.*

I pitali su. Tinejdžera za tinejdžerom, kralja i kraljicu mature, buduće biznismene Amerike i buduće narko-dilere Modesta: *O, to je sasvim sigurno bilo samoubistvo.*

Ali jedna reč se provlačila kroz mnogo razgovora. Reč koju sam im šapnula dok nisu počeli da je izgovaraju podjednako brzo kao reči *pratioci*, *filteri* i *završni ispiti*.

Trešeri.

Prvo poglavlje

JUL

Da je bilo do Džodi, legla bi u krevet u jedanaest u petak uveče, gledala bi *Netfliks* i pretvarala se da je kutija bena i džerija* samo jedna porcija, ali retko je tako provodila vikende. Kerolajn Valou je pravila žurku. Džodi je nije čak ni poznavala, ali kad se ne bi pojavila večeras, narednih šest meseci bi slušala priče o toj žurki – kako se Pej dž muvala sa stranim učenikom na razmeni, ili kako su Lusi i Džulijan pobedili u pivo-pongu pogotkom iza leđa, ili kako je Zak upoznao svoju novu letnju šemu.

Zato se uvukla u najtešnje farmerice, ugurala ključ od kuće u grudnjak i posle deset neuspešnih poziva Zaku da je odveze, uskočila je u autobus da ode na tu žurku Srednje škole *Sent Džozef*.

Jer da nije bila tamo, ne bi postojala.

Autobus se uz škripu zaustavio i Džodi je iskočila, prateći bas-ritam loše muzike do slepe ulice sa redovima istih dvospratnih kuća i urednim dvorištima i mercedesom na svakom prilazu. I ona je živela u takvoj ulici kad je bila beba, ali to joj je bilo poznato samo sa slika na kojima joj je tata pokazivao mamu.

* Vrsta sladoleda. (Prim. prev.)

Parkirani automobili su zakrčili staze i momci su bacali petarde preostale od Dana nezavisnosti, dok su ih devojke posmatrale sa ležaljki na travnjacima iako je bio gotovo kraj jula. Džodi je zagladila majicu i sagnula se do bočnog retrovizora parkiranog automobila da proveri kako izgleda. Zatakla je kestenjasti uvojak iza uva pre nego što je shvatila da se auto *ljuljao*, a prozori na njemu su bili zamagljeni od onoga što se dešavalo unutra. Odskočila je, izvinila se uprazno i žurno se udaljila.

Ušla je u kuću i desetine očiju se okrenulo prema vratima, očekujući da vide nekog koga su poznavali. Pokušala je da se osmehne dok su je proučavali, znajući da je to bila cena što je upala na tuđu srednjoškolsku zabavu. Ali opet, bilo je vrlo moguće da bi se tako ponašali i u njenoj srednjoj školi.

Nije da nije imala prijatelja. Samo je ponekad bila nevidljiva pored njih. Njene prijateljice nisu nikad bile neprimetne u prostoriji.

„Džodi Dilon! Dolazi ovamo!“, začuo se veseo glas. Devojka sa isfeniranom medenoplavom kosom, blistavobelim zubima i dugim nogama koje su joj nestajale ispod kratke haljine stajala je nasred dnevne sobe, okružena rasplesanim ljudima.

Za Pejdz Montgomeri, na primer, okretale su se glave kuda god je išla, oči su se lepile za nju sve dok ne bi sasvim izašla iz prostorije.

Džodi joj je pomalo stidljivo mahnula i pokazala prema kuhinji, stavljajući joj do znanja da ide po vodu.

Pejdz je zinula da joj nešto dovikne, ali onda se muzika promenila i vrisnula je, podigavši ruke u vazduh.

Džodi je, smejući se, krenula kroz more crvenih plastičnih čaša. U zadnjem delu kuće pevale su se karaoke – *loše* karaoke. Kad je ugledala kuhinju, krenula je pravo ka metalnom koritu na kuhinjskom ostrvu da uzme bocu vode, ali visoki frajer joj je presekao put baš kad je ispružila ruku.

„Izvini“, rekao je uz osmeh. „Pivo?“

„Ne, ne pijem, zapravo...“

„Jesi li ti išla sa mnom na algebru kod Frimana ove godine?“ Dohvatio je svetli badvajzer, skinuo mu čep o granitnu kuhinjsku ploču i gurnuo joj ga u ruku. „Ja sam Met.“

Prstima je stegla hladnu bocu. Zaustila je da mu kaže kako nije išla ni u njegovu školu, ali nastavio je da priča.

„Koje koledže gledaš?“ Zatim, i ne čekajući odgovor: „Ja ću konkurisati za Santa Barbaru i San Dijego. Volim život na plaži, znaš?“

„Naravno.“ Razvlačila je suglasnike.

„Mete, daj mi filtriranu vodu“, zatražila je devojka koja se pojavila iza Džodi. Na sebi je imala samo bikini. Odmerila je Džodi od glave do pete i obesila je uglave usana.

„Naravno.“ Met je skočio, uzimajući bokal iz frižidera i puneći joj crvenu čašu. „Hej, jeste li čule da je Zak Trešer ovde?“, pitao ih je.

Devojka ga je naglo pogledala i razrogačila oči. „Stvarno? Sad kad imam bubuljice?“ Sagnula je glavu da prouči svoje lice na stranici tostera.

Džodi je potisnula osmeh dok je uzimala crvenu čašu i filtriranu vodu od Meta. „Ko je Zak Trešer?“, pitala je, glumeći radoznalost.

Devojka je zinula. „Šališ se, zar ne?“

Džodi ju je nevino pogledala i odmahнула glavom. Ovo će biti dobro.

„On je plejmejker *Nove Helvecije*“, uzbuđeno je objasnio Met. „Čuo sam da je dobio kapu na koncertu Tejlora Swift u Santa Klari. Bio je u VIP loži sa Đidi Hadid.“

„Jesi li čuo da je otkrio neki stari bend po imenu *KISS* i čitava škola se pojavila na prolećnom plesu sa oslikanim licima?“, pitala je devojka.

Džodi je frknula. Ona je otkrila *KISS* i podelila ih je sa Zakom, ali da, to sa oslikavanjem lica je bila istina.

Taman je htela da krene u potragu za dotičnim dečkom kad je čula da se u susednoj prostoriji dešavalo nešto užasno.

Iz zvučnika za karaoke zagrmeo je poznati glas. „Želim da posvetim ovu pesmu Džodi Dillon. 'Hey, Ya!' je njena zauvek omiljena pesma.“

Provirila je iza kuhinjskog ugla i ljutito pogledala u zgodnog tipa za mikrofonom koji joj se smeškao.

„Za tebe, Džodi“, objavio je Zak Trešer. I onda je morala da sluša svog najboljeg prijatelja kako pijano peva pesmu koju je najviše mrzela.

Doplesao je do nje, privlačeći gomilu i barem je sa zadovoljstvom videla kako je devojka u bikiniju iskolačila oči kad je pažnja Zaka Trešera bila posvećena isključivo Džodi.

Pokušala je da pogodi i činilo joj se da je popio barem četiri piva do tada. Zak je bio razigran i nepredvidljivi pijanac, koji je skakao sa krovova u bazene, palio tuđe roštilje da bi nekoj devojci napravio čizburger ili je samo satima plesao uz najgoru muziku na svetu.

U prelaznom delu „Hey Ya!“, Met je iz sveg glasa povikao „moćno!“ i kad je Zak prozvao „dame“, gurnuo je mikrofon Džodi u lice. Hladno je odgovorila: „Da?“

Zak se presavio od smeha i predao mikrofon nekom drugom. Privukao je Džodi u zagrljaj i podigao je.

„Gde si bila?“, spustio ju je, sklanjajući svetlosmeđu kosu iz očiju i smešeći joj se savršeno ravnim zubima tako da joj je stomak zatreperio. „Mislio sam da nećeš uspeti da dođeš.“

„Slala sam ti poruke, trebao mi je prevoz“, odvrtila je.

„Sranje! Telefon mi je već crkao.“ A onda je odjednom rekao: „Pošalji poruku Džulijanu!“ Kao da joj je još trebao prevoz.

Ukočeno se osmehnula. „Jesam. Nisam dobila odgovor.“ Pogled joj je naglašeno skliznuo ka visokom, crnokosom momku, zgodnom kao sa reklame, koji se pridružio Zaku u kuhinji.

Džulijan Holister je pijuckao iz crvene plastične čaše sa proračunatim pogledom. „Hm. Loš prijem, valjda.“

Zaškiljila je na njega, ali pre nego što je stigla da odgovori, do njih se doteturao Met. „Ti si Zak, zar ne?“

„Jesam! Drago mi je što smo se upoznali.“ Zak mu je pružio ruku. Bio je jedini koga je poznavala da se rukovao, a to je naučio od tate.

„Ja sam Monika“, dobacila je devojka u bikiniju sa koketnim osmehom. Naslonila se na kuhinjsko ostrvo, stisnuvši sise, i tek tako, odlučno je odvukla Zakovu i Džulijanovu pažnju od Džodi. „Šta te dovodi na zabavu *Sent Džozefa*?“, pitala je Monika.

Džodi je zakolutala očima i okrenula se prema sudoperi, rešivši da napuni bokal filtriranom vodom pre nego što ga vrati. Tek što ga je stavila u frižider, kad joj je senka pala preko ramena. Ne dižući pogled, znala je da se Džulijan spremao da joj upropasti večer.

„Previše si dobra za vodu iz slavine, Dillonova?“

Ljutito ga je odmerila od glave do pete. „Kao da si ti ikad pio vodu iz slavine.“

Džulijan Holister je bio izvor sve njene patnje, kad bi se pristojno izrazila. Bila je prijateljica Zaka Trešera od drugog razreda osnovne škole – najbolja prijateljica, čak bi se usudila da kaže. Ali kad je Zak počeo da igra košarku u višim razredima, upoznao je Džulijana i otad su postali nerazdvojni, koliko god se ona trudila da ih razdvoji.

Džulijanova porodica je imala novca, kao i Zakova. Bavili su se istim sportovima, pohađali iste časove, voleli istu vrstu humora. Ali Džulijan je bio neotesan. Prepisivao je na testovima, varao devojke i ni za šta se nije izvinjavao. Bio je odvratno privlačan, znala je, i izuzev njegove crne kose i širokih ramena vaterpoliste, on i Zak su čak bili slični i podjednako zgodni. Bila je srećna što se njegovi nepromišljeni izbori i potpuno nepoštovanje drugih ljudi nisu preneli na Zaka.

„Toplo je ovde.“ Zak je pokazao palcem ka kliznim staklenim vratima. „Da izađemo?“

Met i Monika su prezadovoljno pošli. Džodi je zatvorila vrata frižidera i krenula za njima.

Za razliku od Džulijana, Zak je bio pristupačan, drag i osećajan. Kad bi Džodi pokušala da se izvuče iz planova za petak uveče – kao večeras – on bi joj prvi poslao poruku izvan grupnog ćaskanja i pitao je šta se dešavalo. Kad je Pejdzin dečko u trećem razredu uhvaćen u prevari, Zak ga je udario nasred dvorišta i onda je otišao pravo do Pejdzine kuće sa kutijom sladoleda. Zak je bio... stvarno sjajan. Džodi ga je poznavala deset godina i bila je zaljubljena u njega nešto malo kraće od toga. Ali svi su bili zaljubljeni u Zaka Trešera.

Jedino u čemu je želela da Zak bude bolji? Da ne rasipa svoje vreme i pažnju na hiljadu različitih strana.

„Je li ono bentli?“ Iskolačio je oči i požurio prema garaži gde su dvojica tipova pušili travu pored sjajnog srebrnog automobila. Monika ga je željno pratila, ostavljajući Džodi, Džulijana i Meta.

Možda je bilo sebično što ga je želela samo za sebe, ali čak i onda kad su bili sami na Lusinoj odbojkaškoj utakmici, on bi našao način da pozove još troje ljudi da sednu s njima, pronalazeći prijatelje kuda god je išao. Zak je bio Džodin najbolji prijatelj. Ali ona je bila samo jedna od njegovih *mnogobrojnih* najboljih prijatelja.

Kad je Džulijan izicao dim od dugokosog tipa na ležaljci, Met se okrenuo Džodi i zagledao se u nju s novim zanimanjem.

„Dakle, odakle poznaješ Zaka Trešera?“, pitao ju je. Imala je utisak da i dalje nije znao da nije išla u školu s njim, ali Met je nastavio ne čekajući odgovor. „On je kao plemstvo Sakramenta. Šta znam.“

„Plemstvo“, promumlao je Džulijan. „Sviđa mi se kako to zvuči.“

„Rekao je Zak, ne ti.“ Džodi je pijuckala vodu.

„Hm. Lusi je kraljica, Pejdz je princeza...“, nakrivio je glavu ka njoj. „A šta si ti, kapkejk?“ Progutala je pljuvačku, znajući kako će se ovo završiti. „Možda dvorska luda. Zabavljaš kralja, zabavna si na večerama, ali zapravo ne pripadaš tu.“

Stegla je vilicu, ne obazirući se na Meta, koji je gledao čas u jedno, čas u drugo kao na teniskom meču. Pogledavši u Džulijana, upijala je njegov hladan smeđi pogled preko ruba crvene plastične čaše.

„Možeš me vređati, ne odgovarati mi na poruke, prikladno me zaboraviti posle školskih skupova“, nije mu zaboravila, „ali ja ne idem nikuda.“ Stegla je usne i prosiktala: „Hajde samo da preživimo četvrtu godinu. Kad odeš na svoj prvoklasni univerzitet, nećeš više morati da me gledaš.“

Oči su mu zasijale od smeha. Razdvojio je usne.

„Džodi!“, poznati piskavi glas joj je zaparao uši i kad se okrenula, videla je da Pejđž trči ka njoj, bez cipela. „Tu si, dušo.“

Odjednom su je obavili parfem fantazi i raskošni plavokosi uvojci. Džodi je zaboravila na razdražljivost kakvu je samo Džulijan Holister mogao u njoj da izazove i čvrsto ju je zagrlila.

„Hej!“, rekla je. „Gde je Lusi?“

Ali već tren kasnije dobila je odgovor na pitanje. Preko Pejđžinog ramena videla je Lusi kako silazi stepenicama u zadnje dvorište, kako je Džodi volela da kaže, „Lusinim uspo-renim kretanjem“.

Lusi Rid je bila neviđeno zgodna – visoka, s tamnosmeđom kožom i gustom crnom kosom koja je uvek izgledala kao da je bila profesionalno razbarušena. Nije bila samo zapanjujuće lepa – bila je ubistvena. Lusi Rid nije trebalo ljutiti. Trebalo joj je duže da se zagreje od Pejđž, ali jednom kad se sprijateljiš s njom, bili bi prijatelji za ceo život.

Kad im je Usporena Lusi konačno prišla, Pejđž se izvukla iz Džodinog čeličnog zagrljaja i poigravala joj se s kosom. „Ovo izgleda savršeno, dušo! Uvila si kosu baš kako sam te naučila!“

„Zaista lepo izgleda“, složila se Lusi.

Džodine grudi su se nadimale od ponosa i bila je zadovoljna što je namestila kosu makar približno nalik Pejđžinoj.

Pejđž je bila potpuna suprotnost Lusi, ali dopunjava-le su jedna drugu kao ulje i sirće. Pejđž je bila navijačica,

potpredsednica studentskog veća i, ko bi rekao, takmičarka iz matematike. Bila je blaga i vesela, dok je Lusi bila čvrsta i nepopustljiva. Vrlo često bi se njih dve samo udaljile i gledale svoja posla, ostavljajući Džodi da se sama brani od Džulijana. Bilo je opštepoznato da su i Lusi i Pejdz takođe bile zaljubljene u Zaka.

Spolja je to delovalo uvrnuto, ali nije bilo napetosti – dokle god Zak nije zvanično „birao“ nijednu.

„O, sranje.“ Met je provukao rukom kroz kosu, gledajući u njih četvoro. Duboko je udahnuo, piljeći u njih kao da je video duha. „Vi ste Trešeri.“

Džodi je uzdahnula, a Džulijan je zakolutao očima. To grupno ime je bilo glupo. Oni sebe nisu nikad tako zvali.

Lusi je podigla savršeno oblikovanu obrvu. „A ti si?“

Sva odvažnost koju je pokazao sa Džodi nestala je i uz čudno, kratko klimanje glavom odgovorio je: „M-Met.“

Lusi je zakoračila napred i zvučno je progutao knedlu. „Zovem se Lusi Rid. Ne 'Trešerova broj 4' ili kako god.“

„Dobro. Izvini. Mogu li ti doneti piće?“

Pružila je ruku i otela mu pivo iz ruke. „Već ga imam.“

Uvek je izgledala prilično opasno kad bi popila nekoliko pića, ali Džodi je znala da je zapravo otimala momcima piće zato što je znala da u njemu nema droge. Ispričala je Džodi da je taj trik naučila na teži način još u prvom srednje.

„Zabavljaš li se, Mete?“, pitala je Pejdz, odmeravajući ga sa sjajem u oku.

„Sto posto“, odvratio je i Džulijan je frknuo u piće. „Odakle poznajete Kerolajn?“

„Ne poznajemo je.“ Džulijan se osmehnulo. „Samo nam nije dozvoljeno da pravimo žurke s našim ljudima.“

Met nije razumeo zajedljivu primedbu pošto je razrogačio oči i snizio glas. „Tako je. Srednja *Nova Helvecija*, zar ne? Zar nije tamo neka devojka nedavno umrla? Jeste li je poznavali?“

Kao kad se muzika ugasi pre nego što ritam stane, žurka Kerolajn Valou više nije bila laka razonoda.

Džodi se ukočila, kao i svaki put kad bi se spomenulo Emilino ime na TV-u, ili u hodnicima pre završnih ispita, ili iza podignutih dlanova dok je prolazila. Pejdz je oštro udahnula pored nje, što je počela da radi pre mesec dana, žaleći se da ponekad ne može da diše. Džulijan se primirio, zureći u svoju čašu. Prodorno gledajući Meta, Lusi se osmehnula, tajanstveno i mačkasto, kao da je rekao nešto zabavno.

„Ne, zapravo“, konačno je odgovorila. Ali šteta je već načinjena. Met joj je oprezno uzvratio pogled. „Mislim da sam pohađala dva predmeta s njom.“

Pejdz je ponovo duboko udahnula, a krčanje u njenim rebrima zazvonilo je u Džodinim ušima.

„Zar se zaista predozirala na matursko veče?“

Džodina stopala su se pokrenula, a telo ukočilo kao kod lutke na koncu. Neko je povikao za njom, ali prošla je kroz klizna staklena vrata i nestala unutra. Hladno duvanje klima-uređaja u sparno julsko veče uguralo joj je vazduh u pluća dok je išla ka kupatilu u prizemlju. Uletela je i zaključala vrata pre nego što je sledeći put udahnula.

Naslonila se na umivaonik. U ogledalu je videla nisku devojku običnog lica. Neki ljudi bi je učtivo opisali kao oblu. Čvrsto je zažmurila i usredsredila se na disanje.

Svetloplave oči su se podigle iz dubina njenog uma, gde ih je zakopala. Pegice rasute po tankom nosu i zubi preširoki za mala usta.

Odvrnula je slavine. Njene sopstvene oči su zurile u nju iz ogledala, smeđe i uokvirene tamnim kolotovima. Na pultu se nalazio samo sapun za ruke, pa ga je ispumkala malo na dlan i brojala do trideset dok joj se taj glas provlačio kroz uši, sanjalački i sablasno.

„Ponekad se pitam kako bi bilo biti ti.“

Džodi je podigla pogled sa knjige iz biologije. „Ja?“

Emili je klimnula glavom, a tanka plava kosa joj se presijavala oko jagodica. „Trešerova.“

Zvuk nove poruke prenuo ju je iz misli. Bio je to nepoznat broj sa pozivnim brojem Sakramenta. U poruci je pisalo samo: *Uživaš li u letu?*

Zurila je u ekran, pokušavajući da prepozna broj, čekajući da joj sine.

Neko je pokucao na vrata kupatila i kroz drvo se začuo Zakov glas: „Džo?“

Brzo je obrisala ruke i okrenula kvaku. Stajao je naslonjen na dovratnik, oprezno je gledajući i ramenima zaklanjajući ostatak žurke.

„Mogu li da uđem?“

Pomerila se u stranu da ga propusti. Zaključao je vrata i seo na spuštenu dasku na toaletu. „Šta se dešava? Pejđž kaže da si odlepila.“

Kolutajući očima, naslonila se na umivaonik. „Nisam 'odlepila', dobro? Samo... neko je pitao za Emili.“ Pritisnula je palcem suprotan dlan, trljajući jednu tačku. „Poslednje dve nedelje škole su mi bile dovoljno loše. Nisam znala da će se nastaviti i preko leta.“

„Zato sam želeo da dođemo na žurku *Sent Džozefa*. Mislio sam da to niko neće spominjati.“ Provukao je rukom kroz kosu i pogledao je. „Ne treba da se osećaš... krivom ili bilo šta.“

Pogledala je u cipele i promumlala: „Ne osećam se *krivom*.“

„Kriješ se u kupatilu.“

Prostrelila ga je pogledom. „Samo... Zar ti ne razmišljaš o njoj?“

„Da. Mnogo“, odgovorio je promuklo. Oči kao da su mu se zamaglile na tu misao. „Svuda je, znaš? Mislim da je ponekad i sanjam. Nikad se ne sećam, ali imam osećaj kao da sam je sanjao.“

Klimnula je glavom. „I ja.“

Upravo sinoć je sanjala da su zajedno radile domaći kao nekad. Probudila se baš kad ju je Emili pitala: „U koliko sati će limuzina doći po mene?“ Džodi je narednih sat vremena zurila u tavanicu sve dok nije čula tatu kako se kreće po kući.

Zak je skočio sa toaleta i uhvatio je za laktove. „Dodi. Ide-mo da igramo pivo-pong ili tako nešto.“ Uštinuo ju je za bok i odskočila je ciknuvši. Osmehnuo joj se tako da joj je stomak zatreperio.

Tri oštra udarca pesnicom na vrata kupatila. Pre nego što je stigla da im dovikne da se gube, duboki *odrasli* glas je povikao: „Izlazite.“

Zak se namrštio kad je otvorio vrata i našao se licem u lice sa policajcem s gustim plavim brkovima.

„Zakari Trešer?“

Džodi je zatreptala i primetila tišinu koja je vladala u trpezariji. Dvadesetak ljudi je nestalo. Nečiji džoint se i dalje pušio do lusteru.

„Da?“

„Moraš poći sa mnom, sine.“

Zak se osvrnuo na nju. „Naravno. Kuda idemo?“

„Imamo nekoliko pitanja za tebe u stanici.“

Džodi je osetila dobovanje u venama. „Ovo ne može da sačeka do jutra?“, pitala je promuklo.

Plavokosi policajac ju je pogledao. „Džodi Dilon?“ Srce joj je tako tuklo da se gotovo gušila kad je potvrdno klimnula. „Ti, takođe.“

Zak je stao ispred nje. „Gospodine, ovo nije neophodno. Ako pozovemo mog tatu, siguran sam...“

„Nije neophodno‘ da ti radim test na alkohol i drogu kad stignemo u stanicu. Želiš li da to *postane* neophodno?“ Podigao je obrvu i brk mu se izvio kad je Zak progutao knedlu. „Idemo.“

Izašao je iz kupatila, a Džodi za njim. Policajac ih je pratio dok je Zak išao prvi prema ulaznim vratima i preko travnjaka prepunog tinejdžera, koji su šaputali i pokušavali da sakriju crvene plastične čaše. Neki su podigli telefone visoko iznad glava da uhvate trenutak.

Policajac se okrenuo i doviknuo im: „Vратиću se za sat vremena! Raščistite se!“

Dva policijska automobila su bila parkirana u slepoj ulici, sa isključenim rotacionim svetlima, ali su farovima osvetljavali pročelje kuće. Drugi policajac je pomagao nekome da uđe na zadnje sedište prvog automobila – Džulijanu. Pejdz i Lusi su već bile unutra, gledajući pravo ispred sebe sa čvrsto stegnutim usnama kad se Džulijan uvukao. Vrata se uz tresak zatvoriše.

Plavokosi policajac ih je poveo do drugog automobila, a gomila se skupljala na travnjaku. U tišini, dok je policajac zaobilazio do vozačkog mesta, Zak je prošaputao: „Ne govori ništa.“

Oštro je klimnula glavom. Kroz glavu su joj proletali mogući razlozi za ovo, odbacujući ih sve redom kao manje verovatne, ali kružeći oko jednog objašnjenja kao sapunica oko odvoda.

I tako tiho, gotovo za sebe, Zak je izustio: „Ovo je zbog Emili.“

Drugo poglavlje

Džodi i Zak su ćutali tokom čitave vožnje. Pokušala je da mu uhvati pogled, ali zurio je kroz prozor, grickajući obraz iznutra. Netremice je gledala u metalnu rešetku koja je razdvajala prednja sedišta od zadnjeg – odvajajući policajce od kriminalaca. Srce joj je lupalo u grudima kad se auto zaustavio ispred znaka za Policijsku stanicu Sakramenta. Policajac je brzo izašao i otvorio im vrata.

Nije nikad pre bila u policijskoj stanici. Nije nikad bila uhapšena. Nije ni *sad* bila uhapšena. Misli su joj se kovitlale dok su se penjali stepenicama u zgradu, ali policajac je rekao „nekoliko pitanja“ kad je razgovarao sa Zakom. Nisu im stavili lisice.

Oči su joj zasuzile od neonskog svetla unutar stanice, dok ih je policajac vodio pored prijemnog pulta, kroz detektore za metal i pozadi do čekaonice gde su već sedeli Džulijan, Lusi i Pej dž.

„Sačekajte ovde.“ Pokazao im je na stolice i otišao.

Lusi je zabacila glavu, sa skrštenim rukama i nogama ispruženim ispred sebe, zauzimajući što je moguće više prostora, zlobno gledajući. Džulijan je pored nje slao poruke obesivši usne. Pej dž je obrisala suzu sa obraza. Još je bila bosa, jer su joj cipele ostale negde na žurki.

Čim se spustila na jedinu slobodnu stolicu, Džodi ju je uhvatila za ruku koja joj je pala na koleno. Pejđž joj se slabašno osmehnula.

Bilo je tiho, osim škripanja stolice iza prijemnog pulta. Usredsredila se na miris prepržene kafe i toplinu Pejđžine ruke.

Zak je koračao tamo-amo ispred njih, provlačeći prste kroz kosu. Odjednom je zavukao ruku u džep, pre nego što je pogledao u Džulijana. „Moj telefon i dalje ne radi. Možeš li...”

„Tvoj tata je već krenuo ovamo.”

Duboko udahnuvši, Zak mu je zahvalio klimanjem glave.

Zakov tata je bio advokat. Među najboljima u gradu. Džodi je to znala, zato što mu nisu trebale reklame na klupama ili bilbordi kraj puta. Bavio se krivičnim pravom, ali nije se mogla setiti tačno koje vrste.

Pejđž je izvukla ruku i počela da gricka nokat na palcu. „Ne moram da zovem svoju mamu, zar ne?”

„Maloletni smo“, rekla je Lusi. „Ne bi trebalo da smo ovde. Verovatno bismo mogli da odemo.”

„Dobro“, rekla je Džodi. „Možemo li onda?”

Džulijan je uzdahnuo. „Rekao je da će nas naterati da uradimo alko-test i naplatiti nam kaznu za maloletničko opijanje. Bolje da otkrijemo o čemu se ovde radi pre nego što pokušamo bilo kuda da odemo.”

„Ali nismo, kao... uhapšeni, zar ne?”, pitala je Pejđž. „Ovo nam neće ući u dosije ili... Bože, ne znam.”

„Nismo uhapšeni.“ Lusi je ustala i razmrdala ramena. Pogledala je u Džodi. „Džodi, ti treba da odeš.”

Džodi je osetila da su se sve oči okrenule prema njoj. „Šta?”

„Ti nisi pila. Treba da prihvatiš alko-test i odeš odavde.”

Zurila je u Lusi, otvarajući i zatvarajući usta. „I šta? Odem *pešice* kući?”

„Zovi uber. Ili ću ti ga pozvati ja.“ Lusi je izvadila telefon iz džepa.

Džodi se namrštila. „Neću vas ostaviti. Hajde da vidimo šta hoće. Držimo se zajedno ili šta već.“

Pogledala je u Zaka. Piljio je u Lusi i vilica mu se trzala dok je naizgled pogledom razgovarao s njom.

Vrata su se otvorila i svih petoro se okrenuše na taj zvuk.

Vitka Azijka u uzanom odelu ušla je u prostoriju na visokim potpeticama. Crna kosa joj je bila skupljena u ozbiljan, a ipak mladalački konjski rep. S njom je bio mladi policajac s nežnim dlačicama na bradi, koji je stajao nekoliko koraka iza nje. Osmotrla je njih petoro i zauzela stav.

„Trešeri. Kakvo zadovoljstvo.“ Kad je spustila pogled na Džodi, osetila je kako joj kroz kičmu prolazi ledena jeza. „Prvo ću uzeti Bosonogu i Ofarbanu. Potraži neke sandale ili nešto slično u izgubljeno-nađeno“, naredila je policajcu.

Džodi je zaškiljila na ženu čim je shvatila da je Ofarbana *ona*.

Zak je skočio. „Gospođice, mogu li pitati o čemu se radi?“

„Možete me zvati detektivka Harding.“

Pružio je ruku. „Zak Trešer. Drago mi je što smo se upoznali, detektivko.“

Detektivka Harding je pogledala u njegovu ruku pre nego što ju je čvrsto stegla. „Zak.“

„Jesmo li uhapšeni ili...?“

„Niste“, odgovorila je usiljeno se osmehnuvši. „Samo nekoliko pitanja, to je sve.“

„Je li nam onda po zakonu dozvoljeno da odemo?“, pitao je Džulijan.

Naglo je pogledala u mesto gde je skljkano sedeo na stolici i odmerila ga je – od moderne, raščupane kose do firmiranih patika. „Ne znam, Džulijane, jesi li po zakonu trezan?“

Džodi je zatreptala na oštrinu njenih reči i pošto se Džulijan uspravio, shvatila je da mu je detektivka Harding već znala ime.

„Kako ste znali da nas tražite na žurki *Sent Džozefa*?“, pitala je Pejdž.

Detektivka je izvadila telefon iz džepa i kucnula po ekranu. „Ti si nam olakšala, Pejdz.“

Kad je okrenula telefon prema njima, lica Pejdz i Lusi ispuњavala su ekran. Bile su u Lusinom džipu u današnjoj odeći, samo nekoliko sati ranije. Tekst preko storija na *Instagramu* je govorio: Žurka u Ulici bogatstva – dođite!

Džulijan je spustio glavu i uzdahnuo. Pejdzina usna je zadrhtala.

„Hajdemo, devojke.“

Detektivka se okrenula na visokim potpeticama, s konjskim repom koji joj se njihao preko ramena dok je ona kuckala prema vratima. Pejdz ju je pratila, gazeći na nožnim prstima s jarkoružičastim lakom po linoleumu. Džodi je još jednom pogledala u Zaka i otišla.

Iza vrata se nalazio kratak hodnik s nizom kancelarija na levoj strani i zatvorenim vratima na desnoj. Detektivka Harding se zaustavila ispred prostorije s brojem 202 i okrenula kvaku. Svetla iznad glava se upališe. Džodi je ugledala sto sa četiri rasparene stolice.

„Gospođice Dilon. Možete li sačekati dok smestim gospođicu Montgomeri?“

Džodi je prošla pored nje i osmotrila praznu prostoriju. Ugledala je Pejdzine razrogačene oči baš kad je detektivka zatvorila vrata.

Razdvajali su ih.

Nije znala mnogo o detektivskom poslu osim onoga što je naučila iz repriza *Zakona i reda* ili *Kasla*, ali znala je da se nešto kuvalo ako su ih ispitivali zasebno.

Okrenula se da pogleda u zidove, pokušavajući da otkrije imaju li ona dvostrana ogledala, ali tu su bili samo jedan prozorčić koji je gledao na parking i dva motivaciona postera o timskom radu. Sedela je na narandžastoj plastičnoj stolici okrenutoj prema vratima i čekala.

Koliko dugo će biti ovde? Lusi joj je rekla da ode, ali da li je mogla? Kad bi prišla stražaru na ulazu i rekla mu da ide kući, da li bi je pustio?

Kao pljusak hladne vode preko lica pomislila je: *Jesu li zvali mog tatu?*

Protrljala je mesto između očiju koje ju je zbolelo. Kad je izašla pre nekoliko sati, kraj očevih nogu je već bilo groblje praznih boca korone, utakmica uključena i fotelja zauzeta – uobičajeno veče petkom. Ne bi trebalo nikuda da vozi, naročito ne do policijske stanice, gde su jedva čekali da upotrebe aparat za alko-test.

Obrazi su joj se zapalili od pomisli da bi joj prijatelji videli tatu zamućenog pogleda i ispolivanog pivom. Zak je znao. Zak je znao da je bilo noći kad je Džodi jednostavno morala da pobegne iz kuće. Znao je da ne treba ništa da pita, samo da se pojavi, otvori prozor njene spavaće sobe i pomogne joj da izađe. Ali ostali su joj tatu videli samo na školskim dešavanjima i nakratko kad bi svratili po nju. Molila se da se već obeznanio i da neće čuti telefon.

Uzdahnula je i naslonila se leđima na naslon, razmišljajući šta će je sve pitati. Zak je bio uveren da je ovo sve bilo zbog Emili.

Steglo ju je u grudima i čvrsto je zažmurila.

Emili Mils.

Nisu razgovarali o njoj. Ne otkako se ono dogodilo. To je i njoj pomoglo da ne *misli* mnogo o njoj.

Emili je bila godinu dana mlađa od njih, drugi razred prošle godine. Da Emili nije pohađala matematiku i nauku na naprednom nivou, Džodi je ne bi uopšte upoznala. Bila je... dobra, iako pomalo...

Kršila je prste i vrtela ramenima, pokušavajući da se oslobodi tih misli. O *mrtvima sve najlepše* i tako to. Ali to nije bilo zlobno; bila je istina. Emili je bila čudna. Postavljala je lična pitanja koja poznanici ne bi trebalo da postavljaju. Svakog dana

je nosila isti par narandžastih konversica, narandžasti ranac, i narandžaste minduše. Stajala je preblizu kad je razgovarala s nekim.

Emili Mils je možda bila čudna, malo zanesena, ali šta je imala zajedničko sa svim ostalim devojkama u *Novoj Helveciji*? Bila je zaljubljena u Zaka Trešera.

Kad se Emili ubila na matursko veče, Džodi je bila u limuzini sa svojim prijateljima, smejući se i udišući mirise nado-lazećeg leta. Zakova starija sestra im je obezbedila dovoljno alkohola za pet limuzina, a Džulijan je popio gotovo polovinu dok nisu stigli na proslavu. Na početku drugog polugodišta Lusi je objavila da će svih petoro ići bez pratnje te godine. Tvrdila je da joj je trebao izgovor da raskine sa svojom devojkom, ali Džodi je znala da je iza toga imala i drugih pobuda, naročito što je tako i Zak morao biti sam te večeri.

Plesali su, smejali se, slikali se za zvanične maturske fotografije poređani jedno iza drugog i kad su otišli ranije sa zabave da se lagano vozikaju po raskošnim ulicama između 40. i 49, zvanim Čarobne četrdesete, pored njih su se provezla dva policijska automobila. I za njima kola hitne pomoći.

To je bila Emilina ulica. Džodi je često odlazila kod nje da uče, ponekad je čak morala i da večera sa celom porodicom. Da ne spominje onih nekoliko puta što su pokupili Emili ili je dovezli kući posle izlaska.

Pokucala je na prozor i zamolila vozača da proveze Trideset petom ulicom. Limuzina se okrenula i zaustavila, jer nije mogla da prođe pored vozila hitne pomoći sa upaljenom rotacijom. Izašla je bosa na stazu, ne obazirući se na povike ostalih.

Zaledila se u plavo-zelenoj maturskoj haljini, užasnuto zureći u Emilinu majku, koja je pokušavala da povuče nosila na točkićima sa crnom vrećom za leševe nazad u kuću, vrišteći na lekare. Emilin otac je stajao sa strane drhtave brade i razgovarao s policajcem koji je beležio. U uglu dvorišta, na ljuljašci na terasi na kojoj je i Džodi sedela nekoliko puta tokom protekle

godine, mala plavokosa prilika se njhala na povetarcu i gledala pravo u nju.

Hana Mils je toliko ličila na stariju sestru da joj je trebalo nekoliko trenutaka da shvati da to nije bila lično Emili. Ta stidljiva devojčica ju je netremice posmatrala, s nekim neprepoznatljivim izrazom u očima. Jezivim izrazom.

Vrata prostorije se otvoriše i Džodi je poskočila. Detektivka Harding je ušetala sa fasciklom ispod miške i vatrenocrvenom šoljom u ruci. Izvukla je stolicu prekoputa nje, tako da je metal zagrebao po linoleumu i sela je.

Džodi je gledala kako otvara fasciklu i uključuje hemijsku, nijednom je ne pogledavši.

„Čujem da ne pijete, gospođice Dillon.“

Pogledala je Džodi u oči, glave blago nakrivljene na levu stranu. Džodi se zbunjeno ukočila.

„Molim?“

„To je bilo prvo što je gospodin Trešer izgovorio. 'Džodi nije pijana. Ne možete je zadržati ovde.'“ Detektivka Harding je nekoliko puta brzo škljocnula hemijskom i Džodi je shvatila da je već ispitala Zaka. „Je li to lični izbor?“

Džodi je zatreptala. „Zaista želite da me o tome ispitujuete?“

Usne detektivke Harding su se brzo izvile u osmeh kad je posegla za šoljom. „Samo sam radoznala, to je sve. Ne poznajem mnogo tinejdžera koji ne piju.“ Nagnula se napred, kao da dele tajnu. „Naročito oni koji su u popularnoj grupi.“

Otpila je piće. Boja ruža za usne joj se savršeno slagala sa bojom šolje.

„Da, lični izbor.“ Misli su joj poletele ka slikama praznih pivskih boca, mirisu ustajalog alkohola u očevom dahu. „U redu je. Mogu da budem zaduženi vozač prijateljima.“

Reči su joj skliznule sa usana pre nego što je mogla da ih povuče. Pogledala je u detektivku Harding i videla kako joj zlobni osmejak poigrava na usnama. Namrgodila se, glumeći zbunjenost i prelistavala je dosije na stolu.

„Imate li vozačku dozvolu kod sebe? Mislila sam da niste...”

„Samo mislim... Ja brinem o njima. Na žurkama. Zaduženi vozač je danas uopšteni izraz.“

„Naravno.“ Detektivka Harding se nasmešila i Džodi je videla kako spušta savršeno ravne zube na zrelu, crvenu donju usnu. Džodi je osetila kako joj se koža zateže. Bila je krajnje svesna svakog treptaja, svake pauze koju je napravila. „Morate li često da 'brinete' o njima? Svojim prijateljima?“

Džodi je skupila obrve pre nego što je uspela da se zaustavi. „Kako to mislite?“

Detektivka je pogledala u svoje beleške. „Mislim, prosek vam je 3,9.“

„Mislim da Pejdz ima 4,2, pa šta...”

„A šta je s gospodinom Trešerom i njegovim 3,3? On i gospođica Montgomeri su zaradili te ocene? Niste se i tu 'po-brinuli' za njih?“

Džodi se trгла. „Ne. Zak i Pejdz imaju privatne nastavnike. Zašto bi prepsivali od mene?“

„Vi nemate privatnog nastavnika, gospođice Dilon?“, pitala je, žvrljajući nešto nečitko u notes. Džodi je nakrivila glavu da vidi može li da pročita.

„Ne, ne mogu da pri...” Naglo je začutala. Detektivka Harding je podigla pogled ka njoj i Džodi je imala utisak kao da ju je prikovala. Vrelina joj se popela u obraze. „Ja zarađujem svoje ocene, oni svoje.“

„Ali oni svoje i *plaćaju*. Ovako ili onako. Zar ne?“ Oči su joj zasijale i prekrstila je noge.

Za nekog ko je nosio lubutenke Hardingova je svakako volela da čačka po temi novca. Crveni đonovi su sevnuli i Džodi ih je ponovo pogledala. Izlizane i sjajne, plastične. Lažnjaci. Prepoznala je, imala je dovoljno lažnih firmiranih stvari da bi održavala korak s Pejdz i Lusi.

Podigla je obrvu, proučavajući detektivku Harding kad je raskrstila noge i stegla usne, kao da je bila uhvaćena. Nakašljala se.

„Kako ste poznavali Emili Mils?“

„Išla je sa mnom na neke časove.“

„I to je sve? Niste je smatrali prijateljicom?“

„Pitali ste me kako sam je poznavala, a ne u kakvom smo odnosu bile. Upoznale smo se u školi, dakle, išle smo zajedno na časove.“

„Jeste li bili prijateljica sa Emili Mils?“, preoblikovala je pitanje.

Džodi kao da je imala šmirgl papir u ustima umesto jezika.

„Tako nekako. Donekle.“

„Da li je ikad razgovarala s vama o svojoj depresiji? Da li vam je ikad spominjala samoubistvo?“

Ta reč ju je protresla. *Samoubistvo*. Usporila joj je puls, zatim ubrzala. Imala je utisak kao da je vazduh isisan iz prostorije. „Nismo bile dovoljno bliske za takvu vrstu razgovora.“

„Vaši prijatelji su istakli da je Emili bila pomalo osoba koja je“, pogledala je u svoje beleške, „previše otkrivala. Gospodin Holister je rekao da se 'lepila za druge i otkrivala previše ličnih podataka'.“

Ako je već razgovarala sa Zakom i Džulijanom, da li je ona bila poslednja? Šta je to značilo?

„Hm, da. Valjda je tako.“

„Ali nikad nije razgovarala s vama o samoubistvu?“

Džodi je pritisnula palac o dlan, fokusirajući se na bol u tačku pritiska. U glavi blesak sećanja – *ljuljanje školskog autobusa. Znojavo sedište ispod njenih butina. Svetloplave oči priklivaju je za sedište kraj prozora.*

„Ja ću te zaštititi.“

Bol joj je sevnuo preko ručnog zgloba iz tačke na dlanu. Protresla je prste i raširila šake na stolu.

„Nikad“, odgovorila je.

Detektivka Harding je zurila u nju, pomno je proučavajući. Spustila je laktove na sto, nekoliko centimetara od Džodinih prstiju.

„Šta mislite zašto se Emili Mils ubila?“ , tiho je pitala. Gotovo majčinski.

„Ne znam.“

Nakrivila je glavu na Džodi. „Ne znate?“

Vrata su se naglo otvorila i tresnula o zid. Džodi se trgla.

Gregori Trešer, Zakov tata, stajao je na vratima, sa svojih metar devedeset i tri centimetra. Čak i u crnim farmericama i polo majici izgledao je kao da je jednim bleskom plavih očiju mogao ubediti čitavu porotu.

„Završili ste“, procedio je. „Idemo, Džodi.“ Odmah iza njegovog ramena videla je Zaka u hodniku.

„Greg Trešer, kakvo iznenađenje“, zapevušila je detektivka Harding.

„Maloletna je, Čelsi. Svi su.“

„Svi?“ Nasmešila se i sevnula je pogledom na Zaka. „Samo smo razgovarali.“ Slegla je ramenima. „Ona slobodno može da ode.“

Gospodin Trešer je uhvatio Džodi za lakat i poveo je u hodnik. Okrenuo se prema detektivki i prosiktao: „Ako ikad više napravite ovakvu smicalicu – s *mojim* sinom – prijaviću vas.“

Široke crvene usne razvukle su joj se u blistavi osmeh. „Uvek mi je zadovoljstvo, Greg.“ Pogledala je pored njega u Zaka. „Mnogo ličiš na svog tatu u srednjoj školi. Znaš, mi se odavno poznajemo.“

Greg se naglo okrenuo i odlučno pošao prema predvorju, a Zak njemu za petama. Džodi je još jednom pogledala u detektivku Harding, naslonjenu na dovratak. Namignula joj je i Džodi se žurno udaljila.

Ostali su ih već čekali, uključujući i Pej džinu mamu, koja je uvek izgledala kao da je upravo sišla sa sobnog bicikla.

„Greg“, rekla je, povlaćeci rukave svog duksa s rajsferšlusom. „Šta se dešava?“

„Sve je u redu, Čeril. Hajde...“ Pogledao je u policajce koji su telefonirali i pregledali dosijee sa slučajevima. „Hajde da razgovaramo napolju.“

Spustivši ruku na sinovo rame, gospodin Trešer ga je izveo. Gospođa Montgomeri je krenula sa Pejđž i Lusi. Pre nego što je pošla za njima, Džodi je usporila ruka na laktu. Okrenula je glavu i videla Džulijana, koji ju je sustigao dok je prolazila kroz detektor za metal.

„Šta te je pitala?“, prošaputao je.

Gotovo se sapplela, potpuno nenaviknuta na to da je Džulijan Holister dodiruje. Slegla je ramenom. „Verovatno isto što je pitala sve. 'Kako si poznavala Emili? Jesi li znala da će se ubiti...?'“

„Šta si odgovorila?“ Stegao ju je za lakat, primoravajući je da uspori.

Istrgla se iz njegovog stiska kad je policajac ustao iza prijemnog pulta i pozeleo im laku noć, radoznalo gledajući.

Džulijan mu se osmehnuo i obgrlio je oko ramena – kao da su bili *par* ili tako nešto. Džodi se narogušila.

„Možeš li da me ne diraš?“

„Šta si rekla?“

„Rekla sam da ne znam!“ Oslobodila ga se i pružila korak da sustigne Pejđž i Lusi. Pejđžina mama je stajala s gospodinom Trešerom ispred njegovog BMW-a, tiho razgovarajući dok je Zak stajao po strani.

„Jeste li vas dve dobro?“, pitala ih je Džodi.

Pejđž je klimnula, ali i dalje je izgledala kao da će zaplakati.

Lusi je slegla ramenima. „Dobro sam. Mislim da se ne dopadam detektivki Harpiji.“

„Lusi nije ništa rekla“, rekla je Pejđž Džodi, zadivljeno. „Nije odgovorila ni na jedno pitanje. Samo je piljila u nju.“

„Hej.“ Džulijan je došao do njih i dao znak glavom Zaku da im pride. „Bez poruka. Bilo kakvih. Ništa napismeno.“ Pogledao je u Zaka. „Je li tako?“

Zak je klimnuo glavom. „Možda preko *Instagrama* sa režimom za nestajanje ili *Snepčeta* – moraću da pitam tatu za to.“

Džodi je zaškiljila na njih. „Zar to nije preterano? Nismo ni za šta optuženi.“

„Naravno da jesmo“, podsmehnula se Lusi. „Devojka je mrtva, jer je nismo pozvali u našu matursku limuzinu.“

„Lus“, pokušao je Zak.

„Znaš da to pričaju...“

„Ali nije se tako dogodilo!“ Džodi je snizila glas. „Emili je bila nestabilna. Bila je čudna. Svi smo to znali. Nismo mi krivi za to. Nismo joj uradili ništa što bi je nateralo da se ubije.“

Ćutali su. Zak je otvorio usta i zatvorio ih.

„Jesi li to rekla Hardingovoj?“, pitala je Lusi.

Džodi je zatreptala na nju. „Ne. Nisam ništa rekla, zaista.“

„Deco!“ Gospodin Trešer im je mahnuo. „Idemo. Pejdz i Lusi sa Čeril. Ostali sa mnom.“

Džodi je išla prema automobilu ispod treperave ulične svetiljke. Zavukla se na zadnje sedište pored Džulijana i kad je posegla za pojasom, bacila je još jedan pogled na policijsku stanicu.

Prilika sa visoko vezanim konjskim repom i sakoom stajala je na jednom prozoru, posmatrajući parking, dok je pijuckala iz svoje jarkocrvene šolje.